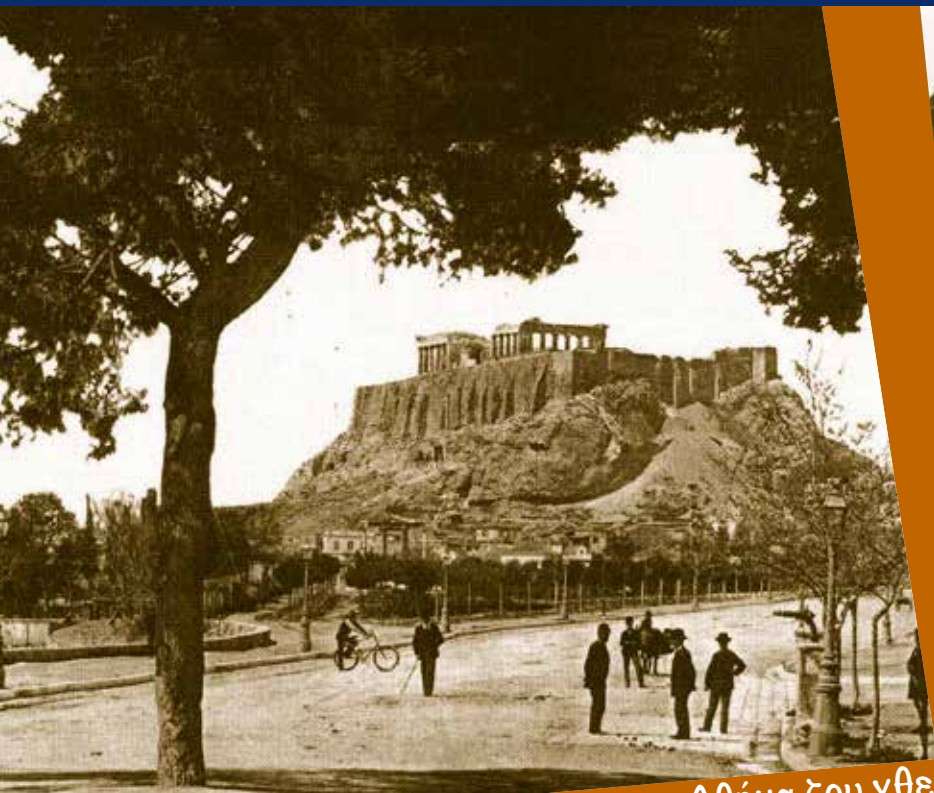
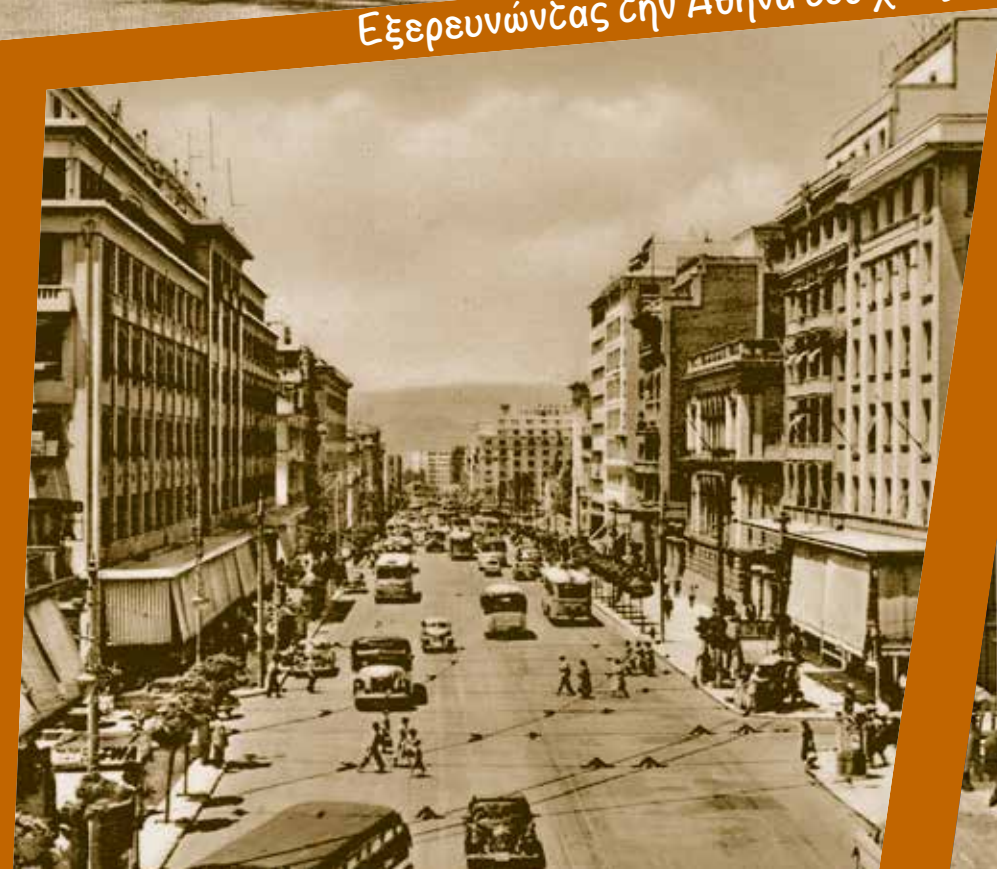

δημιουργία

ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ» • ΤΕΥΧΟΣ 10 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

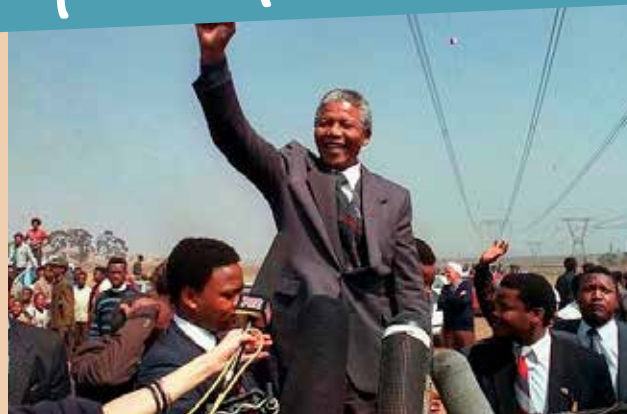

Εξερευνώντας την Αθήνα του χθες και του σήμερα!

«Έσβησε ... το μαύρο διαμάντι»

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ “Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ”

Επ. Βενιζέλου 128, Ηλιούπολη
τηλ. 210 99 15 449

Υπεύθυνη Σύνταξης:
Βασιλική Μπιλάλη, Φιλολόγος

Συντακτική Ομάδα:
Μαθητές και Μαθήτριες
του σχολείου

Δημιουργικό - Εκτύπωση:
Λυχνία Α.Ε. • τηλ. 210 3410436
www.lyhnia.gr

Ο θάνατος του **Νέλσον Μαντέλα** την **Πέμπτη 5 Νοεμβρίου 2013**, σε ηλικία 95 ετών, του πρώτου μαύρου προέδρου της Νότιας Αφρικής, του ανθρώπου που πολέμησε το αapartheid και την αδικία, προκάλεσε κύμα έντονης συγκίνησης σε όλο τον κόσμο. Ακολούθησε ένας ποταμός δηλώσεων, φόρος τιμής προς αυτήν την ιδιαίτερη προσωπικότητα, η οποία ευτυχώς πρόλαβε να αναγνωριστεί όσο ήταν εν ζωή σε αντίθεση με άλλους ευεργέτες της ανθρωπότητας...

Διάφοροι επιφανείς άνθρωποι από όλους τους χώρους της ανθρωπίνης δραστηριότητας συγκινήθηκαν από τον θάνατο ενός από τους λίγους πραγματικούς ηγέτες που αντίκρισε ποτέ η ανθρωπότητα.

«Έσβησε ένα σπουδαίο φως στον κόσμο. Ο Νέλσον Μαντέλα ήταν ένας ήρωας της εποχής μας», δήλωσε ο Βρετανός πρωθυπουργός, Ντέιβιντ Κάμερον.

Ας λάβουμε λοιπόν όλοι ως παράδειγμα τη ζωή του αποθανόντος πια Μαντέλα και με τις πράξεις μας, άτομα και κυβερνήσεις ας διατηρήσουμε τη μνήμη του ζωντανή...!

Σωκράτης Μεργιανός,
Γ1' Λυκείου

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

28η Οκτωβρίου 1940

*Αν θέλεις να λέγεσαι
άνθρωπος*

*Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος
δεν θα πάψεις ούτε στιγμή
ν' αγωνίζεσαι για την ειρήνη και
για το δίκαιο.
Θα βγεις στους δρόμους,
θα φωνάζεις, τα χείλια σου
θα ματώσουν απ' τις φωνές.
Το πρόσωπό σου θα ματώσει
από τις σφαίρες- μα ούτε βήμα πίσω.
Και πρόσεξε : μην ξεχαστείς
ούτε στιγμή.
Δεν έχεις καιρό
δεν έχεις καιρό για τον εαυτό σου
αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος.*

*Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος
μπορεί να χρειαστεί να αφήσεις
τη μάνα σου, την αγαπημένη
ή το παιδί σου.
Δε θα διστάσεις.
Μπροστά σε τίποτα δε θα δειλιάσεις
κι ούτε θα φοβηθείς.
Το ξέρω, είναι όμορφο
να κοιτάς έν' άστρο, να ονειρεύεσαι.
Μα εσύ πρέπει να τ' αποχαιρέτησεις
ολ' αυτά και να ξεκινήσεις
γιατί εσύ είσαι υπεύθυνος
για όλα τ' άστρα.
για όλα τα όνειρα
αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος.*

*Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος
θα πρέπει να μπορείς να πεθάνεις
ένα οποιοδήποτε πρωινό.
Να μπορείς να σταθείς μπροστά
στα έξι ντουφέκια
σα να στεκόσουν μπροστά
σε ολάκερο το μέλλον.
Να μπορείς, απάνω απ' την
ομοβροντία που σε σκοτώνει
εσύ ν' ακούς τα εκατομμύρια
των απλών ανθρώπων που
τραγουδώντας πολεμάνε για την ειρήνη.
Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος.*

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Δυστυχώς τα λόγια του ποιητή Τάσου Λειβαδίτη δε φαίνεται να αντηχούν ιδιαίτερα σε μία κοινωνία που αποτελεί κυκεώνα θηρίων και θηριωδιών. Όλοι αργά ή γρήγορα παρασυρόμαστε από τη διαχρονική δίνη που κάνει τον άνθρωπο να εξαντλείται, να παραιτείται, να παύει να διεκδικεί και να υποκύπτει τελικά αναίσχυντα, στην ασπλαχνία. Οι θιασώτες του δικαίου και της ειρήνης θεωρούνται πλέον αιθεροβάμονες, παράφρονες, επαναστάτες χωρίς αιτία, τραγικοί ποιητές που επινοούν Δράκους, Κύκλωπες και μάχες.

Άραγε πόσο σκόπιμη έκβαση της περιβόητης εξέλιξης του ανθρώπου είναι ο λήθαργος ή και ο θάνατος της

σκέψης; Πού έχουν πάει τα ιδανικά που πρέσβευαν οι Διαφωτιστές, οι στρατηγοί, οι αγωνιστές του '21, η ανιδιοτέλεια και η αυτοθυσία για την οποία μάχονταν οι θρησκευτικοί αρχηγοί; Πού έχει χαθεί η ανάγκη για ελευθερία; Πόσο ηδονική ήταν κάποτε για την ανθρώπινη συνείδηση η υπεράσπιση των αξιών για τις οποίες η ίδια μας η ψυχή μας ανάγκαζε να αγωνιστούμε;

Ήρθε η ώρα λοιπόν, που καλούμαστε κι εμείς να αναζωογονήσουμε το φρόνημα υπέρ του αδιάκοπου αγώνα για το δίκαιο. Οι θυσίες που απαιτούνται μπορεί να είναι σκλη-

ρές, αλλά όχι ακατόρθωτες... «Το ξέρω, είναι όμορφο να κοιτάς έν' άστρο, να ονειρεύεσαι», γράφει ο ποιητής, μα πόσο πιο όμορφη θα ήταν η θέα του νυχτερινού ουρανού, αν αυτός ήταν ελεύθερος από κάθε είδους δυναστεία; Βαριά η συναίσθηση της ευθύνης, βαρύ και το καθήκον, βαρείς και οι τόνοι ελπίδας που πρέπει να κουβαλήσει καθένας μας προκειμένου να είναι ψυχικά έτοιμος να «σταθεί μπροστά σ' ολόκαιρο το μέλλον»... Αν φυσικά θέλει να λέγεται... ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Μαριλιάνα Ζάκκα,
Α1' Λυκείου

ΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Το Πολυτεχνείο μέσα από τα δικά μας μάτια

Με την ευκαιρία της επετείου του Πολυτεχνείου οι μαθητές της Γ' Λυκείου του σχολείου μας, παρουσιάσαμε μια θεατρική παράσταση αφιερωμένη στο ξεχωριστό αυτό γεγονός. Θελήσαμε να ξεφύγουμε από την καθιερωμένη οργάνωση της γιορτής και δημιουργήσαμε ένα έργο σπονδυλωτό, αποτελούμενο από πολλά επιμέρους δράματα, με τραγούδια να παρεμβάλλονται.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω δεν εξέπληξε κανέναν η επιθυμία ορισμένων παιδιών να γράψουν το σενάριο των δυο παραστάσεων. Αναλυτικότερα, η Παναγιώτα Αδαμοπούλου έγραψε ένα σύντομο θεατρικό δράμα, το οποίο με έναν ιδιαίτερα ευφυή τρόπο καυτηριάζει τη σύγχρονη πραγματικότητα και προβάλλει το ερώτημα όλων: "Άξιζαν οι θυσίες και οι κόποι εκείνης της γενιάς"; Βέβαια, δεν πέρασε απαρατήρητος και ο δραματοποιημένος μονόλογος, δοσμένος από την πένα του Σωκράτη Μεργιανού, που έγινε εφελτήριο προβληματισμού σχετικά με την στάση των ανθρώπων που υπηρέτησαν το φασιστικό καθεστώς και τις ανελεύθερες πράξεις τους. Επιπλέον, τα αντιφασιστικά τραγούδια που ακούστηκαν παρακίνη-

σαν στο ρυθμό τους το ακροατήριο και ανέδειξαν το ταλέντο των μαθητών της χορωδίας.

Όμως ακρογωνιαίος λίθος της όλης προσπάθειας στάθηκε η συμβολή των καθηγητών, της Αδ. Ισιδώρας και του κ. Κουμουνοπούρου, οι οποίοι εμπύχωσαν την προσπάθεια των συμμετεχόντων, ώστε να έχουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα και να μείνει για πάντα χαραγμένη η γιορτή στις μνήμες όλων μας. Επιπλέον, ακόμη και τα παιδιά που δεν βγήκαν στη σκηνή συνέβαλαν με τον τρόπο τους στην γιορτή είτε με την συμμετοχή τους στη χορωδία, είτε με την δημιουργία των σκηνικών.

Γονείς, καθηγητές και μαθητές ενθουσιάστηκαν από την αμεσότητα και το ευχάριστο κλίμα της γιορτής, ενώ επίσης θαύμασαν και το ταλέντο ορισμένων μαθητών που με την ευκαιρία αυτή αναδείχθηκε.

Η επέτειος όμως αυτή πρέπει να μην

υπενθυμίζεται περιστασιακά σε ορισμένες μόνο σχολικές γιορτές αλλά το ιδεώδες, το πνεύμα της και οι ανώτερες αξίες των φοιτητών, που θυσιάστηκαν, πρέπει να διαπνέουν τον νεοέλληνα. Η επιθυμία για τη διατήρηση της ελευθερίας πηγάζει από την εσωτερική ανάγκη του ατόμου να μην διαφεντεύεται από κανένα αλλά να ζει όσα το ίδιο ενσυνείδητα και αυτόβουλα επέλεξε.

Κλείνοντας, η αξέχαστη αυτή γιορτή ήταν αποτέλεσμα μίας συλλογικής προσπάθειας και αξίζουν συγχαρητήρια σ' όλους της τους συντελεστές. Στόχος όλων μας πάντως ήταν να αποτίσουμε φόρο τιμής στους φοιτητές των οποίων οι «ζωές των όρισαν να φυλάγουν Θερμοπύλες. Ποτέ από το χρέος μη κινούντες δίκαιοι και ίσοι σ' όλες των τες πράξεις», όπως έγραψε και ο Κωνσταντίνος Καβάφης.

Χριστίνα Τζιώτη,
Γ2' Λυκείου

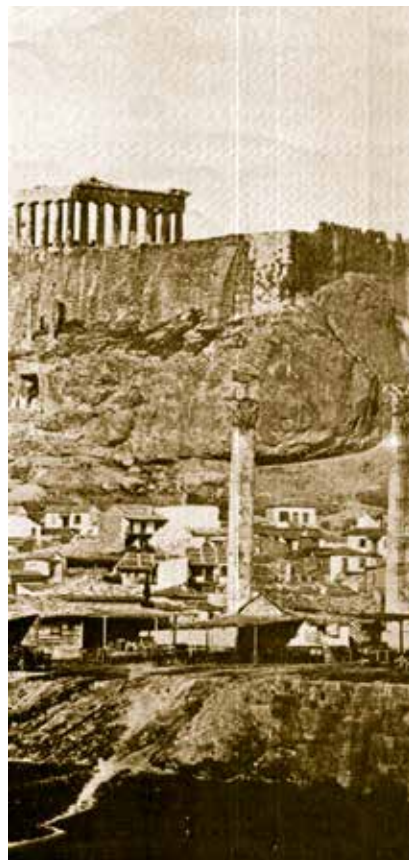

Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΘΗΝΑ

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Η Αρχαία Αθήνα ήταν πόλη –κράτος της αρχαίας Ελλάδας και μια από τις σημαντικότερες πόλεις του αρχαίου κόσμου γενικότερα. Σε αυτή αναπτύχθηκαν πολύ οι τέχνες και τα γράμματα. Το αθηναϊκό εμπόριο συνετέλεσε στη μεγάλη εισροή πλούτου στην πόλη αλλά και στην ανταλλαγή ιδεών με ξένους λαούς και πολιτισμούς.

Στην εποχή μας που όλα είναι ρευστά, ένα ίσως από τα λίγα πράγματα που έχουν παραμείνει σταθερά στη χώρα μας, είναι η πρωτεύουσα μας, η Αθήνα! Με αφορμή τα 179 χρόνια της Αθήνας ως πρωτεύουσας της Ελλάδος, που συμπληρώνονται φέτος, θα πραγματοποιήσουμε μια ιστορική αναδρομή για το πώς η ερειπωμένη Αθήνα των 7.000 κατοίκων μετατράπηκε στη σημερινή πολύβουη μεγαλούπολη των 4.500.000 κατοίκων. Μετά τη δολοφονία του Ι. Καποδίστρια και την έλευση του Όθωνα στην Ελλάδα τέθηκε το θέμα για το ποια πόλη θα ήταν η πρωτεύουσα του νεαρού ακόμη βασιλείου της Ελλάδος. Υποψήφιες πόλεις ήταν το Άργος, η Κόρινθος, τα Μέγαρα, ο Πειραιάς, η Αθήνα και φυσικά το Ναύπλιο, η μέχρι τότε πρωτεύουσα της Ελλάδος. Την εικόνα της Αθήνας συνέθετε ένα πρωτοφανές σκηνικό από ερείπια αρχαίων, βυζαντινών και μεσαιωνικών κτιρίων, συμπληρωμένο

από καλύβες και παραπήγματα, ενώ η πόλη αρδευόταν μέχρι το 1927 από το χρονολογούμενο από τους ρωμαϊκούς χρόνους Αδριάνειο υδραγωγείο. Αυτή η εικόνα μιας πόλης φαντάσματος, όπως ήταν η Αθήνα εκείνης της εποχής, καθιστούσε σχεδόν αδύνατο να αναγορευθεί σε πρωτεύουσα της Ελλάδος. Λόγω όμως της φήμης της ως «λίχνου» της δημοκρατίας και του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού αλλά και της προσπάθειας ανάδειξης του νεοσύστατου ελληνικού κράτους ως κληρονόμου της ένδοξης αρχαίας Ελλάδας, η Αθήνα στις 18 Σεπτεμβρίου 1834 αναγράφτηκε «Βασιλική καθέδρα» και πρωτεύουσα.

Τα πρώτα βήματα για την ανάπτυξη και εξέλιξη της Αθήνας, ώστε να μοιάζει με αληθινή πρωτεύουσα έγιναν με την πρωτοβουλία του Όθωνα να παραγγείλει την ανοικοδόμηση της πόλης σε τρεις αρχιτέκτονες, τον Έλληνα Κλεάνθη και τους Βαυαρούς Schubert και Leo von Klenze. Έτσι στο διάστημα μιας δεκαετίας η πόλη είχε ήδη 1.000 κατοικίες. Η κατασκευή των πρώτων αποχετεύσεων άρχισε το 1840 στις οδούς Αιόλου, Ερμού, Κολοκοτρώνη και Αγίου Μάρκου, ενώ την ίδια χρονιά χτίζεται και το πρώτο θέατρο «έξω από την πόλη» κάπου πίσω από την λαχαναγορά (σημάδι πολιτιστικής πρόοδου και ευρύτερης ανάπτυξης) και ως

το 1860 σκεπάζεται το ρέμα της Σταδίου, από την Ομόνοια μέχρι το Σύνταγμα. Έως το 1879 οι κάτοικοι έχουν ήδη ξεπεράσει τους 65.000 και η Αθήνα κοσμείται πλέον από κτίρια σημαντικής αρχιτεκτονικής αξίας, όπως το Παλαιό Βασιλικό Παλάτι (σημερινή Βουλή) και τη Βιβλιοθήκη.

Μία πολύ μεγάλη στιγμή στην ιστορία της νεότερης Αθήνας ήταν η ανάληψη των πρώτων σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων το 1896. Εκείνη την περίοδο έγιναν φανερά σημάδια προόδου, και ο πληθυσμός αυξήθηκε αισίως στους 123.000 κατοίκους και τα όρια της επεκτάθηκαν μέχρι την περιοχή του Στρέφη. Τα προβλήματα στο χώρο της δημόσιας υγιεινής λύθηκαν το 1925, υπό την πίεση του προσφυγικού ζητήματος για αλλαγές. Την υλοποίηση αυτών των έργων ανέλαβαν ξένες εταιρείες, όπως η αμερικανική Ούλεν. Μόλις όμως η Αθήνα άρχισε να αποκτά το άρωμα της μεγάλης ευρωπαϊκής πόλης, η Κατοχή την έφερε στα πρόθυρα καταστροφής. Ο πληθυσμός της ξεπερνά το 1.117.000 κατοίκους,

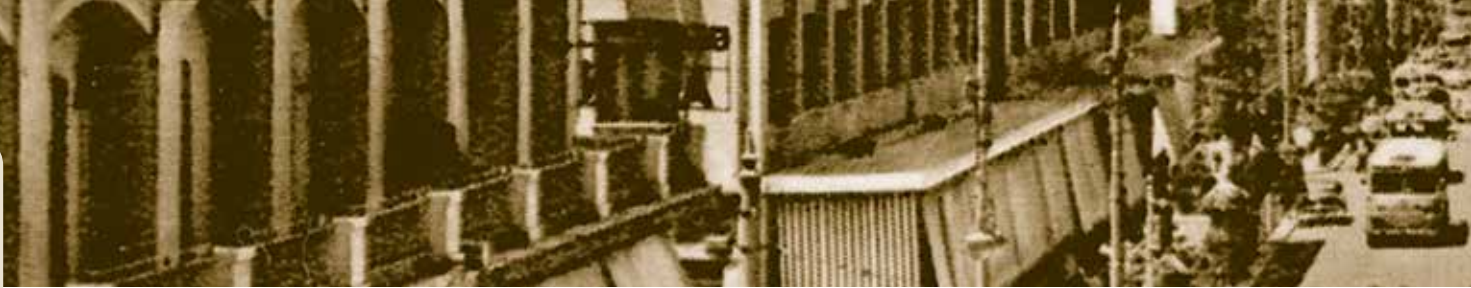
ενώ οι δρόμοι μετατράπηκαν σε πεδίο μάχης εξαιτίας του Εμφυλίου πολέμου. Τέλος, από την δεκαετία του 1970 η αύξηση της οικοδόμησης κτιρίων κατά 30% οδήγησε μία πόλη που θα μπορούσε να γίνει «χαρά της γης και της αυγής, μικρό γαλάζιο κρίνο» (τραγούδι «Αθήνα», 1960, στίχοι Νίκος Γκάτσος, μουσική Μάνος Χατζιδάκις) σε μία γκριζα "ζούγκλα", μία πολύβουη μεγαλούπολη. Αυτή η σκοτεινή, μουντή, απαισιόδοξη πλευρά της κρύβει όμως μία «ηλιαχτίδα» ελπίδας, την οποία και θα ανακαλύψουμε....

Η Αρχαία Αθήνα ήταν πόλη –κράτος της αρχαίας Ελλάδας και μια από τις σημαντικότερες πόλεις του αρχαίου κόσμου γενικότερα. Σε αυτήν αναπτύχθηκαν πολύ οι τέχνες και τα γράμματα. Το αθηναϊκό εμπόριο συνετέλεσε στη μεγάλη εισροή πλούτου στην πόλη αλλά και στην ανταλλαγή ιδεών με ξένους λαούς και πολιτισμούς.

Ας κλείσουμε τα μάτια μας και ας φανταστούμε την Αθήνα του χθες και του σήμερα.

Ήταν κάποτε μία πανέμορφη πόλη που την έλεγαν Αθήνα. Μετά την Τουρκοκρατία και την Ελληνική επανάσταση άρχισε με μικρά βήματα να προσδεύει, ώσπου το 1896 έγιναν οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες με τη μορφή που τους γνωρίζουμε σήμερα.

Το 1950 έγινε πλέον μια υπέροχη πρωτεύουσα και μεγαλούπολη και στη συνέχεια μεγάλωνε... Το 1970 μπήκαν σε μεγάλο βαθμό στη ζωή των Αθηναίων τα μέσα μεταφοράς τα κίτρινα τρόλεϊ και τα μπλε αστικά λεωφορεία.

Όμως μέχρι τότε η ζωή ήταν ωραία στην Αθήνα και με αρκετό πράσινο. Το 1980 όμως κάτι άρχισε να αλλάζει και το πράσινο λιγότεψε σε μεγάλο βαθμό.

Στην Αθήνα του 2000 βλέπουμε άστεγους, καυσαέριο, πυρκαγιές, βίαιες διαμαρτυρίες, λεηλασίες καταστημάτων, βανδαλισμούς, μόλυνση ατμοσφαιρική, σκουπίδια παντού και τέλος τιμέντο.

Τώρα όπου και να γυρίσεις το μάτι σου βλέπεις τιμέντο, σκουπίδια στους δρόμους. Η ρύπανση της ατμόσφαιρας, 'το λεγόμενο νέφος' και η φασαρία είναι άλλα δύο δυστυχώς χαρακτηριστικά της Αθήνας. Παράνομο παρκάρισμα στους δρόμους, παρατημένα αυτοκίνητα στα πεζοδρόμια. Κατάληψη λωρίδων κυκλοφορίας από ταξί και κλούβες της αστυνομίας. Προσωρινή στάθμευση αυτοκινήτων στη μέση του δρόμου που κόβουν την κυκλοφορία. Τα φανάρια

χαλασμένα, μη προσπελάσιμα πεζοδρόμια.

Δυστυχώς όλα αυτά είναι η εικόνα της σημερινής Αθήνας.

Ακόμα κι έτσι παραμένει η Αθήνα μια πόλη γεμάτη όμορφα, ιστορικά κτίρια, γεμάτη μεγάλες πλατείες και γραφικές περιοχές. Η πλατεία Ομονοίας ήταν πανέμορφη, γεμάτη ζωή και με εμπορικά κέντρα να την περιβάλλουν, σήμερα όμως δυστυχώς είναι ακαλαίσθητη και επικίνδυνη. Έχει πλέον γίνει «στέγη» για άστεγους και ναρκομανείς, όπου κάθε βράδυ μαζεύονται και ξαπλώνουν στους εξαιρισμούς του μετρό προκειμένου να ζεσταθούν. Η πλατεία Συντάγματος ήταν ήρεμη, χωρίς φασαρία και χωρίς αυτοκίνητα. Τώρα έχει μετατραπεί σε σημείο εκκίνησης διαδηλώσεων, επεισοδίων και φασαρίας και κάθε φορά οι διαδηλωτές «φροντίζουν» να την καταστρέφουν όλο και περισσότερο.

Η οδός Πανεπιστημίου κάποτε ήταν σημείο συνάντησης των φοιτητών και των διανοούμενων που κατευθύνονταν προς την Εθνική Βιβλιοθήκη. Τώρα πλέον η Πανεπιστημίου έχει μετατραπεί σε έναν ατελείωτο αυτοκινητόδρομο που κάθε μέρα φρακάρει από την

κίνηση.

Η οδός Σταδίου βρίσκεται σε παράλληλη θέση με την Πανεπιστημίου. Ήταν και είναι από ένας από τους μεγαλύτερους κεντρικούς και εμπορικούς δρόμους της Αθήνας.

Η Πλάκα ήταν και παραμένει από τις πιο γραφικές γειτονιές της Αθήνας, με ταβέρνες και μαγαζάκια με αναμνηστικά για τους τουρίστες.

Η οδός Ερμού είναι ένας από τους κεντρικούς δρόμους της Παλιάς Αθήνας κατά τα πρώτα οθωμανικά χρόνια.. Γεμάτη εμπορικά καταστήματα, κυρίως γυναικείων ρούχων, ήταν ανέκαθεν πόλος έλξης του γυναικείου πληθυσμού. Ακόμη και οι Βαυαροί της έδωσαν το παρατσούκλι 'Η οδός της τρυφλής ασωτίας'. Και στις μέρες μας η Ερμού είναι πολυσύχναστος δρόμος γεμάτος εμπορικά καταστήματα.

Επιμέλεια αφιερώματος και φωτογραφιών:

Σωκράτης Μεργιανός,

Γ1' Λυκείου,

Τσαμπίκα-Ρόζα Νομικού,

Β2' Λυκείου,

Μαρία Κατσιάμπα,

Γ1' Λυκείου

Μία Σιποδική Αθήνα, η Αθήνα του σήμερα

Όλοι μας λίγο πολύ, μικρότεροι και μεγαλύτεροι έχουμε τριγυρίσει στην καρδιά της πρωτεύουσας, στα πιο πολυσύχναστα σημεία της. Πόσοι όμως από μας έχουν παρατηρήσει την ιδιομορφία που κρύβεται στον πυρήνα της; Άλλοι αφηρημένοι και βιαστικοί, ενώ άλλοι αδιάφοροι και επικεντρωμένοι στην συζήτηση με το φίλο τους, προσπερνούν ένα προς ένα τα σημεία της Αθήνας του 21ου αιώνα και τις ποικίλες αντιθέσεις που παρουσιάζουν.

Το οδοιπορικό μας θα μπορούσε να ξεκινήσει από το κτίριο της Βουλής και να συνεχιστεί προς την οδό Πανεπιστημίου, η οποία κοσμεύεται από πανέμορφα νεοκλασικά κτίρια. Το «Ιλίου Μέλαθρον» ή «Παλάτι της Τροίας», κοινώς, το σπίτι του αρχαιολόγου Σλήμαν θεωρείται ορόσημο της αρχιτεκτονικής εξέλιξης. Συνεχίζοντας

την πορεία μας στην οδό Ομήρου, συναντάμε τον Καθολικό ναό του Αγίου Διονυσίου, οικοδομημένο από το Λύσανδρο Καυταντζόγλου. Χαρακτηρίζεται ως «μία μείξη αναγεννησιακών, νεοκλασικών και πρωτοχριστιανικών χαρακτηριστικών» και διακρίνεται για την καλαισθησία του.

Στην απέναντι πλευρά του δρό-

μου υπάρχει το γνωστό σε όλους μας Attica, το οποίο έρχεται να διαταράξει την κυριαρχία των κλασικών οικοδομημάτων και να μας υπενθυμίσει πως βρισκόμαστε στην πιο πολύβουη πόλη της Ελλάδας.

Ο Καυταντζόγλου όμως δεν περιορίζεται μόνο στον καθεδρικό ναό και

σχεδιάζει την Οφθαλμολογική Κλινική, το επόμενο κτίριο που δεσπόζει στην Πανεπιστημίου. Το Οφθαλμιατρείο ξεφεύγει επίσης από την έννοια του νεοκλασικού και αποτελεί τη μοναδική «προσπάθεια δημιουργίας ενός νεοβυζαντινού ρυθμού», προικισμένο με μια πέτρινη πρόσοψη και ιδιαίτερα αψιδωτά ανοίγματα.

Στην άλλη πλευρά της οδού Πανεπιστημίου, παρατηρούμε ένα οικοδόμημα που δε θυμίζει σε τίποτα τα προαναφερθέντα: Πρόκειται για ένα κτίριο ιδανικό δείγμα μοντέρνας αρχιτεκτονικής, φτιαγμένο από μάρμαρο και γυαλί.

«ΑΘΗΝΑ»

Αφιέρωμα

Στρέφοντας το κεφάλι μας δεξιά, αντικρίζουμε τη λεγόμενη νεοκλασική τριλογία : Ακαδημία, Πανεπιστήμιο και Εθνική Βιβλιοθήκη. Τα τρία αυτά αρχιτεκτονικά αριστουργήματα του 19ου αιώνα μας επαναφέρουν στην ατμόσφαιρα της Αθήνας του νεοκλασικισμού.

Συνεχίζοντας το... ζιγκ ζαγκ στην οδό Πανεπιστημίου, βλέπουμε το Κίτρινο Σπίτι, την οικία της οικογένειας Σούτσου-Ράλλη. Είναι ένα από τα παλαιότερα κτίρια της Πανεπιστημίου και αποτελεί λαμπρό παράδειγμα της βουργουνδικής αρχιτεκτονικής.

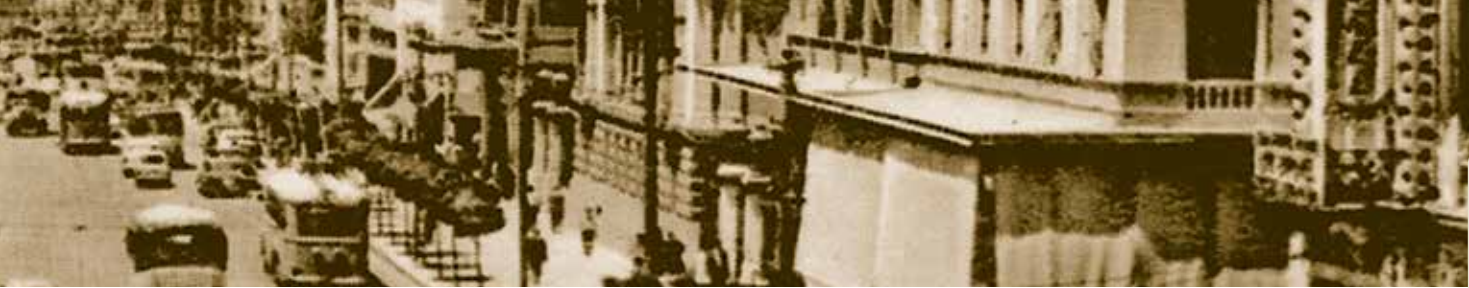
Τέλος, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με άλλο ένα έργο του Λυσάνδρου Καυταντζόγλου, γνωστό και ως Αρσάκειο.

Φυσικά και το οδοιπορικό μας δεν τελειώνει εδώ. Το ταξίδι του πεζού στην Πανεπιστημίου μπορεί να συνεχιστεί για αρκετά μέτρα παραπάνω. Πιστεύω όμως, πως η διαδρομή που προσπάθησα να παρουσιάσω αρκεί για να διαπιστώσει κανείς την πολυμορφία του Αθηναϊκού τοπίου, τον αριθμό των «κειμηλίων» παρόντος και παρελθόντος που μπορούμε να παρατηρήσουμε...

Μαριλιάνα Ζάκκα,
Α1' Λυκείου

Αγία Φιλοθέη η Αθηναία

Θα ήθελα να σας γνωρίσω μια γυναικεία προσωπικότητα που έζησε και έδρασε στην πόλη της Αθήνας. Μια προσωπικότητα με ήθος και κοινωνική ευαισθησία. Γεννήθηκε το 1522 σε μια Αθήνα τουρκοκρατούμενη, λεηλατημένη από τον κατακτητή, βουτηγμένη στην ανέχεια, την αμάθεια και τον τρόμο. Μόνο τα αρχαία ερείπια και τα βυζαντινά εκκλησάκια στέκονται μάρτυρες άλλων, λαμπρών εποχών.

Είναι η Παρασκευούλα Μπενιζέλου. Οι γονείς της άρχοντες. Ο πατέρας έρχεται σε συνεχή αντιπαράθεση με τους Τούρκους, προκειμένου να μαλακώνει την οργή τους εναντίον των ραγιάδων. Η μητέρα πασχίζει να ανακουφίζει πονεμένους, να χορταίνει πεινασμένους, να ντύνει γυμνούς. Η μικρή Παρασκευούλα μεγαλώνει και μορφώνεται με τις αρχές που διέπουν τη ζωή των γονιών της.

Όσο περνούν τα χρόνια, διαγράφεται μπροστά της ένας δρόμος διαφορετικός. Επιλέγει μια ζωή δύσκολη, περιφρονημένη από τον πολύ κόσμο. Έτσι, μετά τον θάνατο των γονιών της, γίνεται μοναχή. Είναι πια η αδελφή Φιλοθέη. Μετατρέπει το αρχοντικό των γονιών της σε μοναστήρι, προσελκύοντας όλο και περισσότερες αδελφές. Προσθέτει όσα οικοδομήματα και εκτάσεις χρειάζονται, ώστε να έχει τη δυνατότητα να φιλοξενεί, να νοσηλεύει,

να τρέφει, να στηρίζει, να διδάσκει, να σώζει νέες κοπέλες από τον εξισλαμισμό και την αιχμαλωσία.

Το έργο της γίνεται παντού γνωστό. Είναι η κυρά των Αθηνών. Αλληλογραφεί ακόμη και με την Γερουσία της Βενετίας, ζητώντας ενίσχυση για το έργο της. Οι Τούρκοι εξαγριώνονται. Ποιος τόλμησε να ορθώσει το ανάστημά του μπροστά στην εξουσία τους; Την συλλαμβάνουν. Η Φιλοθέη επιδεικνύει πνευματική ανδρεία. Κι ενώ πιστεύει ότι έφτασε η ώρα του μαρτυρίου, απελευθερώνεται. Συνεχίζει ακούραστη το έργο της. Μάταια οι Τούρκοι προσπαθούν να ανακόψουν τη δράση της. Και μόλις μπήκε ο Οκτώβρης του 1588, την αρπάζουν μέσα από την εκκλησία, την μαστιγώνουν και την εγκαταλείπουν ημιθανή. Παρά τις φροντίδες των αδελφών, στις 19 Φεβρουαρίου 1589 υποκύπτει στα τραύματά της.

Λίγες μέρες μετά, ο τάφος της αρχίζει να ευωδιάζει. Ο Θεός με θαύματα μαρτυρεί την αγιότητά της. Και αργότερα, η Εκκλησία την ανακηρύσσει αγία. Είναι πια η οσία Φιλοθέη. Την γιορτάζουμε στις 19 Φεβρουαρίου, ημέρα του θανάτου της. Το άγιο λείψανό της, σώο και ακέραιο, φυλάσσεται στη Μητρόπολη Αθηνών.

Σήμερα άλλοι τύραννοι και άλλα δεινά κατατράχουν τους κατοίκους της Αθήνας. Η Αγία Φιλοθέη, πάντοτε παρούσα, είναι για μας το πρότυπο και η ελπίδα.

κ. Βασιλική Παπαδοπούλου,
καθηγήτρια φιλόλογος

Είδαμε και τράβηξε να ανακαλύψουμε την «κρυμμένη (i)» τέχνη της Αθήνας...

Η πόλη μας υπήρξε το πολιτιστικό κέντρο της ανθρωπότητας για αιώνες, γιατί όμως σήμερα η τέχνη σ' αυτή κρίνεται φαινομενικά άρατη, ενώ η παρουσία της σε πολλά σημεία είναι ακόμα αισθητή;

Στους δρόμους της Αθήνας, ψάχνοντας, βρήκαμε ενδιαφέροντα γλυπτά που κοσμούν εδώ και πολύ καιρό σιωπηλά. Η δημόσια γλυπτική της Αθήνας περιλαμβάνει τα γλυπτά που βρίσκονται σε υπαίθριους χώρους της πρωτεύουσας ή σε πλατείες, πάρκα ή κήπους, πεζόδρομους, προαύλια κτιρίων και εκκλησιών. Τελικά, η πρόσβαση στην τέχνη δεν είναι διόλου δύσκολη, αν το θελήσουμε.

Ορισμένα από τα γλυπτά της υπαίθριας πολιτιστικής γλυπτικής της Αθήνας είναι:

- Άγγελος Σικελιανός (Θανάσης Απάρτης. Αθήνα – Πλατεία Σκουζέ, Οδός Ρηγίλλης)
- Αλίκη Βουγιουκλάκη (Βασίλης Διονυσόπουλος. Αθήνα - Πλατεία Μαβίλη, Λεωφ. Βασ. Σοφίας)

- Αδαμάντιος Κοραής (Ιωάννης Κόσ-

σος & Γεώργιος Βρούτος. Αθήνα – Περίβολος Πανεπιστημίου Αθηνών)

- Αισχύλος (Γεώργιος Καλακαλλάς. Αθήνα – Εθνικός Κήπος, Λεωφ. Αμαλίας)

- Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (Λουκία Γεωργαντή. Αθήνα – Κυπριάδου, Πλατεία Παπαδιαμάντη)
- Γεώργιος Σουρής (Γεώργιος Δημητριάδης. Αθήνα - Κήπος Ζαπείου)
- Γιώργος Σεφέρης (Θεόδωρος Παπαγιάννης. Αθήνα – Πεζόδρομος Ζαλοκώστα)

- Διονύσιος Σολωμός (Θωμάς Θωμόπουλος. Αθήνα – Εθνικός Κήπος)

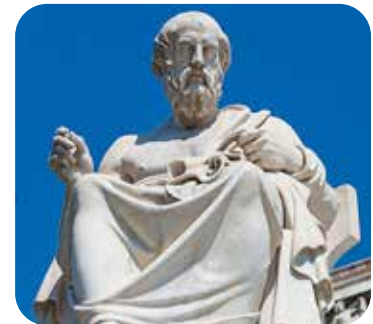

- Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, Ελ

Γκρέκο (Κώστας Βαλασάμης. Αθήνα – Νομική Σχολή, Οδός Μασσαλίας)

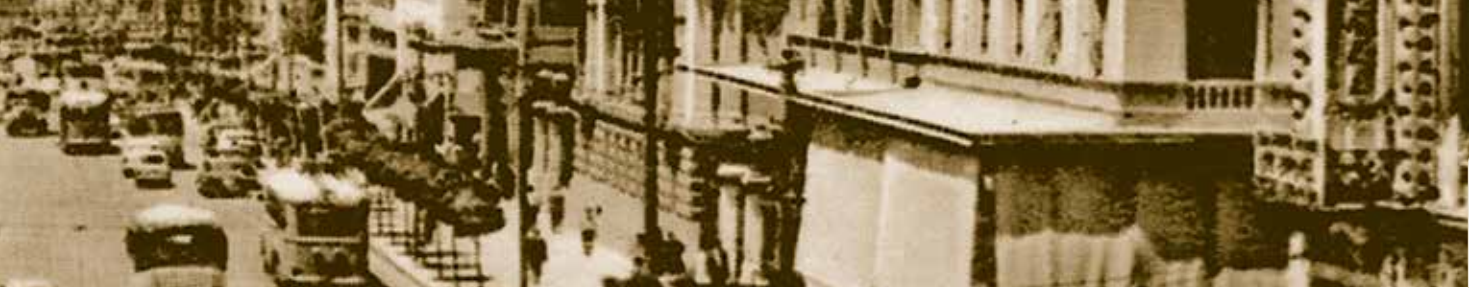

- Κάρολος Κουν (Χρήστος Καπράλος. Αθήνα – Στοά του Βιβλίου, Οδός Ι. Πεσμαζόγλου)
- Κωνσταντίνος Καβάφης (Κώστας Βαλασάμης. Αθήνα – Πλατεία Αιγύπτου)
- Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος (Μιχάλης Τόμπρος. Αθήνα – Κήπος Ζαπείου)
- Νίκος Καζαντζάκης (Θανάσης Απάρτης. Αθήνα – Νομική Σχολή, Οδός Μασσαλίας)

- Πλάτων (Λεωνίδα Δρόσης. Αθήνα – Περίβολος Ακαδημίας Αθηνών)
- Φώτης Κόντογλου (Μιχάλης Ζερβός. Αθήνα – Κυπριάδου, Περίβολος Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου)

Παναγιώτα Αδαμοπούλου,
Γ1' Λυκείου
Σωκράτης Μερλιανός,
Γ1' Λυκείου

Όμως, η τέχνη στην Αθήνα δεν περιορίζεται μόνο στη γλυπτική. Στους γκρίζους τοίχους της πόλης παρατηρήσαμε μια μορφή ελπίδας. Αυτό είναι το graffiti που πολλοί το γνωρίζουν ως κάτι αρνητικό αν χρησιμοποιηθεί όμως έξυπνα αποτελεί μια σύγχρονη μορφή ελεύθερης έκφρασης και δημιουργίας.

Μερικά από τα graffiti που γεμίζουν με χρώμα την πόλη μας :

Αναφιώτικα: ένα... «νησί» στο κέντρο της Αθήνας

Αν γινόταν να απομονώσει κανείς την περιοχή κάτω από την Ακρόπολη θα νόμιζε ότι βρίσκεται σε κάποιο από τα νησιά του Αιγαίου. Κι όμως, πρόκειται για μια συνοικία ακριβώς στο κέντρο της πόλης.

Αυτό που μας παραξενεύει στα Αναφιώτικα, είναι το όνομά τους. Για εκείνους λοιπόν που υποψιάζονται τη σύνδεση με το μικρό νησί των Κυκλάδων, δεν κάνουν λάθος: τα Αναφιώτικα δημιουργήθηκαν στα μέσα του 19ου αιώνα, στη βορειοανατολική πλευρά του βράχου της Ακρόπολης, από εργάτες που έφτασαν στην πρωτεύουσα από τις Κυκλάδες και κυρίως την Ανάφη, για να εργαστούν ως χτίστες, εργάτες και τεχνίτες, στην ανέγερση των ανακτόρων του Όθωνα και την ανοικοδόμηση της νέας πρωτεύουσας.

Σήμερα ο οικισμός αποτελείται από 60 σπίτια -15 από αυτά χρησιμοποιούνται από την Αρχαιολογική Υπηρεσία, ενώ τα υπόλοιπα 45 κατοικούνται είτε από συγγενείς των πρώτων κατοίκων είτε από απλούς καταληψίες- τα οποία βρίσκονται εκτός σχεδίου πόλεως, αλλά στο κέντρο της. Αποτελούν μια πραγματική όαση στην καρδιά της πολύβουης Αθήνας, είναι σαν μια «ζωγραφιά» κάτω από το αρχαίο μνημείο. Το καλύτερο ίσως σημείο τους, βρίσκεται προς το τέλος της διαδρομής, εκεί όπου μερικά αμβροσιωμένα σκαλοπάτια οδηγούν σε ένα ψηλό σημείο της περιοχής. Από εκεί, η θέα είναι μαγική, καθώς φαί-

νεται ολόκληρο το λεκανοπέδιο, αλλά και ο Λυκαβηττός, ενώ ο επισκέπτης νιώθει πως βρίσκεται σε ένα ήρεμο νησί, κάπου στο νότιο Αιγαίο.

Από το σκηνικό αυτό δε θα μπορούσαν να λείπουν και οι μικρές εκκλησίες, όπως ο Άγιος Γεώργιος και ο Άγιος Συμεών, ο Άγιος Νικόλαος Ραγκαβάς, ακριβώς κάτω από την ελληνική σημαία του Παρθενώνα, οι Άγιοι Ανάργυροι και ο Ιερός Ναός Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, όπου τον 14ο αιώνα, ασκήτεψε η Αγία Παρασκευή.

Για να ταξιδέψετε στα Αναφιώτικα, δε χρειάζεται ούτε τρένο, ούτε αεροπλάνο. Αρκεί να κατεβείτε στο σταθμό του μετρό «Ακρόπολη» και να περπατήσετε την οδό Λυσικράτους, που βρίσκεται κοντά στους στύλους του Ολυμπίου Διός. Από το μνημείο Λυσικράτους ακολουθήστε την οδό Σέλλεϋ. Μπορείτε επίσης να φτάσετε εκεί από την οδό Αιόλου (στάση μετρό «Μοναστηράκι»), αφού περάσετε τους Αέρηδες και ανεβείτε τα σκαλάκια που οδηγούν στην είσοδο του Παλαιού Πανεπιστημίου. Τέλος, από την οδό Μητροπόλεως, στρίψτε στη Μνησικλέους και ανεβείτε την οδό Ραγκαβά. Έπειτα θα ανακαλύψετε τη μαγεία που κρύβουν τα Αναφιώτικα..

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΘΕΜΑ: Προσωπογραφίες μέσα στον χρόνο (Α΄ Λυκείου)

Ομάδα «Κόμικς»

Παναγιώτης Τσιακαλάκης,
Χρήστος Ρόβλιας,
Βασίλης Κανδύλας,
Δημήτρης Αρβανιτάκης,
Λάζαρος Ανδριανός

Ομάδα «Pop Art»

Άλκης Κυνηγάκης,
Έφη Καβαλιεράτου,
Μιχαέλα Δριμάκη,
Νικόλας Δρόσος,
Σύλια Θεοχάρη

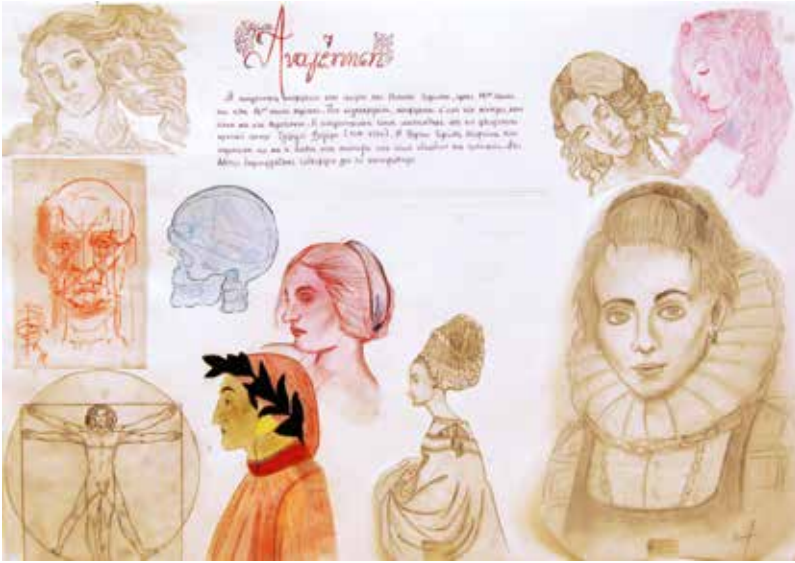

Ομάδα «Ιμπρεσιονισμός»

Μαριάννα Αθανασούλα,
Δάφνη Κουμαρέλου,
Ιωάννα Μανδρακά

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Ομάδα «Αναγέννηση»

Κατερίνα Καλέμη,
Δήμητρα Δαλιάνη,
Ιωάννα Διαμαντή,
Βεατρίκη Καλαντζοπούλου,
Εύη Κόκκαλη

Ομάδα «Φαγιούμ»

Ειρήνη Μανώλη,
Άννα Κατσαβού,
Αντωνία Μπέλεχα,
Έλλη Τσίλου,
Αναστασία Σκυλακάκη,
Χαρά Λυμπεροπούλου

Ομάδα «Ερυθρόμορφα & Μελανόμορφα Αρχειά»

Σταύρος Βασιλακόπουλος,
Τάσος Μιχαλόπουλος

ΝΕΟΑΣΤΕΓΟΙ:

Ένα σύγχρονο ανησυχητικό φαινόμενο

Η σημερινή οικονομική κρίση που πλήττει τη χώρα μας οδήγησε πολλούς ανθρώπους σε τραγική κατάσταση. Τα έχασαν όλα. Αποτέλεσμα αυτού ήταν να δημιουργηθεί μια νέα κατηγορία ανθρώπων που χαρακτηρίζονται ως νεοάστεγοι.

Οι άστεγοι υπήρχαν πάντα και αποτελούσαν κοινωνικό πρόβλημα και ντροπή για τις κοινωνίες. Στην Ελλάδα τα τελευταία δυο χρόνια πολλοί άνθρωποι έχοντας χάσει την εργασία τους και την περιουσία τους αναγκάστηκαν να βρεθούν στο δρόμο. Οι ίδιοι σε μεγάλο ποσοστό 47,5% θεωρούν τους πολιτικούς ως υπεύθυνους για το δράμα τους και το 25,7% θεωρούν όλους μας υπεύθυνους.

Οι διαφορές των νεοάστεγων με τους αστέγους παλαιότερων εποχών

είναι πολλές. Ο ένας στους πέντε έχει ανώτερο ή ανώτατο μορφωτικό επίπεδο και πάνω από 40% έχουν καλό μορφωτικό επίπεδο. Επειδή είναι άστεγοι λιγότερο από δυο χρόνια, το πρόβλημά τους έχει άμεση σχέση με την οικονομική κρίση. Οι περισσότεροι έχουν να αντιμετωπίσουν την εχθρική ή αδιάφορη στάση της οικογένειάς τους. Προέρχονται από επαγγέλματα που επλήγησαν ιδιαίτερα από την κρίση (ελεύθεροι επαγγελματίες, απολυμένοι εργοστασίων και εταιριών ιδιωτικού τομέα). Ζουν με ελάχιστα χρήματα και με φιλανθρωπίες της εκκλησίας ή άλλα βοηθήματα. Σε πολύ μεγάλο ποσοστό οι νεοάστεγοι είναι Έλληνες και λιγότερο αλλοδαποί.

Τα προβλήματά τους σχετίζονται με την εύρεση εργασίας, χώρου διαμονής, με την στίσιή τους, με την έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και με την μη ύπαρξη χώρου για προσωπική υγιεινή (μπάνιο κτλ).

Πέραν όμως αυτών των προβλημάτων της καθημερινότητας παρουσιάζουν και έντονα ψυχολογικά προβλήματα που χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης. Παρουσιάζουν κατάθλιψη, φοβίες, άγχος και σε ποσοστό 18-20% έχουν αποπειραθεί να αυτοκτονήσουν τουλάχιστον μια φορά.

Η επίλυση των προβλημάτων των νεοαστέγων θα πρέπει να είναι άμεση και αποκλειστική υποχρέωση της πολιτείας. Όμως αυτό σήμερα γίνεται με αργούς ρυθμούς, ενώ η συμβολή της εκκλησίας, των μη κυβερνητικών οργανώσεων και εθελοντών βοηθά σημαντικά την ανακούφιση αυτών των ανθρώπων.

Τέλος, κρίνεται απαραίτητο να ληφθούν γενναίες αποφάσεις εκ μέρους της πολιτείας. Ελπίζουμε, ότι με το τέλος της οικονομικής κρίσης θα συρρικνωθεί το πρόβλημα της ύπαρξης νέο-αστέγων συνανθρώπων μας ή ακόμα καλύτερα θα απαλειφθεί τελείως.

Ευγενία Παπαδοπούλου,
Α3' Λυκείου

Παρουσίαση Βιβλίου

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ

Ο τριαντάχρονος Νίκ Βούσιτς μέσα από το βιβλίο του «Ζωή χωρίς όρια» παραδίδει μαθήματα ζωής αφηγούμενος τη δική του ιστορία και καταβάλλοντας έντονες προσπάθειες για να ζήσει μια ευχάριστη και φυσιολογική ζωή, παραγκωνίζοντας όσο μπορεί τα προβλήματα και τις δυσκολίες της καθημερινότητάς του.

Μέσα από το βιβλίο του εκφράζει την αντίληψή του για τη ζωή, δηλαδή πώς κάθε άνθρωπος πρέπει να μάχεται για να πετύχει τους στόχους του, να μην εγκαταλείπει ποτέ τις ελπίδες του και να αντιδρά σε κάθε τι που στέκεται εμπόδιο στις φιλοδοξίες του και στα όνειρά του. Αναφέρει ακόμη, τα προσωπικά του βιώματα καθώς και τις σχέσεις του με την οικογένειά του, το συγγενικό του περιβάλλον και το σχολείο. Μάλιστα περιγράφει την περίοδο που σκέφτηκε να αυτοκτονήσει νομίζοντας πως έτσι θα απαλλαγεί από τα σωματικά του προβλήματα. Φυσικά, στο βιβλίο γίνεται μία εκτενής αναφορά σε όλες τις ευχάριστες εμπειρίες που συγκέντρωσε από τα ταξίδια ανά τον κόσμο. Συγκεκριμένα εξιστορεί ιστορίες ανθρώπων που αντιμετώπισαν παρόμοιες δυσκολίες με αυτές του πρωταγωνιστή, όπως για παράδειγμα η φτώχεια και τα κινητικά προβλήματα.

Αυτό όμως που είναι άξιο θαυμασμού είναι πως ο Νικ έγινε αξιγάπητος από χιλιάδες ανθρώπους. Μέσα από τα βιντεάκια του στο διαδίκτυο, αλλά και

από τις καθηλωτικές ομιλίες που έδωσε σε διάφορα μέρη του κόσμου, κατάφερε να συγκινήσει και να μιλήσει στις καρδιές των ανθρώπων, για το πόσο σημαντικό είναι το δώρο της ζωής.

Ο συγγραφέας- πρωταγωνιστής του βιβλίου έγραψε αυτό το αυτοβιογραφικό αριστούργημα όχι μόνο για να μιλήσει για την ξεχωριστή ζωή του, αλλά πολύ περισσότερο για να μας παροτρύνει να κυνηγήσουμε τους στόχους και τα όνειρά μας, αντιμετωπίζοντας τις δυσκολίες-εμπόδια της ζωής. Οπλισμένος με βαθύτατη πίστη στο Θεό, αγάπη, αισιοδοξία και θάρρος, έρχεται να μας

θυμίσει πως τίποτα δεν είναι πιο σημαντικό από τη ζωή μας.

Γι αυτό, ας ευγνωμονούμε το Θεό για το ανεκτίμητο δώρο της ζωής που μας χάρισε απλόχερα.

Ας κοιτάξουμε τους γύρω μας και ας αναλογιστούμε, πως δεν είμαστε οι μόνοι που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε προβλήματα σε καθημερινή βάση.

Υπάρχουν άνθρωποι που είναι δυστυχισμένοι και έχουν ξεχάσει πως είναι να γελάς. Άνθρωποι που ζουν στα όρια της φτώχειας, που η ζωή τους απειλείται καθημερινά.

Για όλους αυτούς τους λόγους ας κάνουμε πράξη όσα μας συμβουλεύει ο Νικ.

Ας ζήσουμε μία ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ.

Συμβουλή:

Όσοι είναι δύσπιστοι και αρνούνται να πιστέψουν πως ένας άνθρωπος χωρίς άκρα ζει μία ζωή χωρίς περιορισμούς και κάνει πράγματα περισσότερα από όσα θα έκανε ο μέσος άνθρωπος (π.χ ελεύθερη πτώση) ή όσοι δυσκολεύονται να ξεπεράσουν τις δυσκολίες και τα προβλήματά τους ας προμηθευτούν αυτό το βιβλίο και διαβάζοντάς το θα εμπλουτίσουν τη ζωή τους και θα τη χρωματίσουν με νινελιές αισιοδοξίας.

Ευγενία Παπαδοπούλου,
Μαρία Παπαδοπούλου

Α3΄ Λυκείου

WADJDA-ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

(2012, συμπαραγωγή
ΣΑΟΥΔΙΚΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ- ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ,
σκηνοθεσία ΧΑΪΦΑ ΑΛ ΜΑΝΣΟΥΡ)

Η δεκάχρονη Γουάντζινα είναι αποφασισμένη να κάνει τα πάντα για να αποκτήσει το «πράσινο ποδήλατο» που λαχταρά. Τα εμπόδια που πρέπει να ξεπεράσει όμως είναι πολλά, με σημαντικότερο το γεγονός ότι στη Σαουδική Αραβία θεωρείται απρεπές και ανήθικο για τις γυναίκες να κάνουν ποδήλατο. Η επιθυμία της όμως είναι τόσο μεγάλη που, ελπίζοντας να κερδίσει το χρηματικό έπαθλο, παίρνει μέρος στο διαγωνισμό απομνημόνευσης του Κορανίου στο σχολείο της, κάτι που δεν αρμόζει με το φιλελεύθερο και παρορμητικό της χαρακτήρα. Αυτό το χαρακτήρα, τη δύναμη της ανθρωπίνης θέλησης, προσπαθεί να αναδείξει σε όλη τη διάρκεια της ταινίας η σκηνοθέτης Αλ Μανσούρ· η Γουάντζινα αρνείται να καλύψει το πρόσωπό της με την μπούρκα, κάνει παρέα με αγόρια και ντύνεται με αθλητικά ρούχα σε αντίθεση με τις αυστηρές θέσεις της κλειστής κοινωνίας της απέναντι στις γυναίκες.

Αναμφίβολα, πολλά κορίτσια που ζουν σε συντηρητικές κοινωνίες, θα μπορούσαν να ταυτιστούν με το χαρακτήρα της ηρωίδας. Η υπόθεση με το ποδήλατο λειτουργεί απλώς ως αφορμή για να προβληθεί η καθημερινότητα πολλών ανάλογων περιπτώσεων κοριτσιών, σε διάφορα μέρη του πλανήτη, με επιθυμίες και νοοτροπίες που κατακρίνονται από την υπόλοιπη κοινωνία και για αυτό, συχνά, πρέπει να «θυσιαστούν». Αξίζει να σημειωθεί ότι η σκηνοθέτης επέμεινε να γυριστεί ολόκληρη η ταινία στη Σαουδική Αραβία – παρά τους αυστηρότατους κανόνες στη χώρα σχετικά με τη δημιουργία ταινιών- δίνοντας έτσι ακόμα περισσότερα στοιχεία ρεαλισμού στις σκηνές της. Ίσως αυτό να είναι και το μεγαλύτερο προτέρημα της ταινίας αυτής· είναι τόσο ρεαλιστική ώστε να μας παρουσιάζει την καθημερινότητα των γυναικών στο μουσουλμανικό κόσμο χωρίς κανένα ίχνος υπερβολής και μελοδραματισμού.

Λουκία Παράσχου, Α3' Λυκείου

Στα πλαίσια της ερευνητικής εργασίας της Β' Λυκείου με θέμα «**Βία – έγκλημα και ανθρώπινη υπόσταση**» την περσινή χρονιά θελήσαμε να συγκεντρώσουμε χρήματα για την κάλυψη αναγκών των παιδιών των φυλακών Αυλώνα. Το πετύχαμε με την πώληση σε συμβολική τιμή σελιδοδεικτών που σχεδιάστηκαν από μαθητή του Λυκείου Ε.Κ.Κ.Ν.Α. (Ειδικό κατάστημα κράτησης νέων Αυλώνα).

Τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν ήταν 1.630 € και θέλουμε να ευχαριστήσουμε από καρδιάς όλους όσους συνέβαλαν στην προσπάθεια αυτή.

Αδ. Ισιδώρα, Θεολόγος
κ. Λέκκα, Κοινωνιολόγος

Μια ημέρα χωρίς όραση

Πώς θα ήταν, αν δεν μπορούσαμε να δούμε τον κόσμο γύρω μας; Αν ο μόνος τρόπος να κατευθυνθούμε στον χώρο ήταν να εμπιστευθούμε τις αισθήσεις μας;

Το «dialogue in the dark» είναι πρόγραμμα που λειτουργεί στο θέατρο Badminton και απευθύνεται σε όλες τις ηλικίες. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψης ο επισκέπτης καλείται να ανακαλύψει την καθημερινότητα πολλών ανθρώπων, που συχνά αντιμετωπίζονται ρατσιστικά, με τη διασίκασία ενός παιχνιδιού που έχει ως στόχο την κατάρτιση των κοινωνικών στερεοτύπων απέναντι στα άτομα χωρίς όραση μέσω της ευαισθητοποίησης των επισκεπτών.

Οδηγοί χωρίς όραση καθοδηγούν τους επισκέπτες σε δωμάτια όπου υπάρχει απόλυτο σκοτάδι στα οποία πρέπει να αναγνωρίσουν τα αντικείμενα γύρω τους, βάσει της θερμοκρασίας, της αφής και των ήχων. Οι ρόλοι αντιστρέφονται, καθώς ο επισκέπτης ξεναγείται σε ένα ξένο για αυτόν περιβάλλον έχοντας ως "μάτια" του τους τυφλούς οδηγούς.

Το πρόγραμμα λειτουργεί καθημερινά από τις 15 Οκτωβρίου και για ένα χρόνο. Ας δούμε λοιπόν τον κόσμο μας με "άλλα μάτια".

Μαρία Κατσιάμπα, Γ1' Λυκείου

Μία καινούργια σελίδα στο περιοδικό μας...

Bullying

School is supposed to be a safe place and secure environment for youngsters to discover the world and the way society works by developing their skills and learning how to respect people around them. Although through the years school, has become a place of continuous torture for many students who belong to minorities. Bullying is one form of aggressive behavior that is all too common among children and adolescents. Sometimes bullying is direct but it does not have to take place face-to-face, it can also be indirect as in spreading rumors or even take place over the internet by posting photos that are insulting, or harassing victims in chat rooms. Bullies are made, not born. Compared to peers who do not bully, bullies are more tolerant

of aggressive behaviours and see it as an acceptable way to solve their problems. An explanation for their aggressive behaviour is the fact that they often experience coercive home environments characterized by inconsistent and harsh discipline practices, along with high levels of anger and hostility. When it comes to the victims, there is a high level of students that are being bullied and give a report. They often get isolated from their school and social environment while they're lacking of social skills. Bullied students tend to be vulnerable, anxious and also appear to have increased risk of depression while they feel rejected and tend to commit suicide. Bullying can happen in school, so it is responsibility of students to protect their classmates and

to show everyone the respect they would like to be treated with, although, classmates often report avoiding kids that are being bullied because of the fear of being victimized themselves, something that increases the loneliness of kids that are being bullied.

Bullying is happening everywhere, even at your school. We may not see it but it is happening and it can cause serious mental and physical damage to victims. The only way to give an end to bullying is to report it. We have to stand for our peers that are too vulnerable to stand on their own. Bullying is not everyone's problem but everyone can be a part of the solution.

Μαρία Κατσιάμπα
Γ1 Λυκείου

Οι μελωδίες του παρελθόντος στο Μουσείο Λαϊκών οργάνων

Στην μακρά ιστορία που έχει διαγράψει – και συνεχίζει φυσικά να διαγράφει ο άνθρωπος, η μουσική έχει επιτελέσει πρωτεύοντα ρόλο ως μέσο έκφρασης των συναισθημάτων, των επιδιώξεων και των ανησυχιών του. Όπως είναι γνωστό, η ελληνική παραδοσιακή μουσική βρήκε παραδειγμάτων, αφού υπάρχει πληθώρα λαϊκών ακουσμάτων, μερικά από τα οποία αναπαράγονται ακόμη και σήμερα. Σκοπός του Μουσείου Λαϊκών Οργάνων είναι να μας προσφέρει περαιτέρω γνώση όσον αφορά τα μέσα έκφρασης της ελληνικής ψυχής κατά τα χρόνια άνθισης της δημοτικής μουσικής παράδοσης, δηλαδή, τα παραδοσιακά όργανα.

Το κτίριο όπου στεγάζεται το Μουσείο, χτίστηκε το 1842 για να αποτελέσει την κατοικία του συμμετέχοντος στην Ελ. Επανάσταση και μετέπειτα Υπουργού Οικονομικών Γ. Ιασσάνη και δεν λειτούργησε ως μουσείο μέχρι το 1991. Τα εκθέματα που παρουσιάζονται είναι

δωρεά του καταξιωμένου μουσικολόγου Φοίβου Αναγειανάκη, ο οποίος παραχώρησε τμήμα της συλλογής του στο Ελ. Κράτος το 1978. Ο επισκέπτης έχει τη μοναδική ευκαιρία να θαυμάσει περίπου 1200 όργανα του 18ου αιώνα, σε ένα μουσείο εξαιρετικής καλλονής που θεωρείται ένα από τα σημαντικότερα του είδους του σε Ελλάδα και Ευρώπη.

Μία ιδιαιτερότητα του Μουσείου Λαϊκών Οργάνων, είναι πως δεν περιορίζει τον παρευρισκόμενο σε μια οπτική εμπειρία, αλλά την εμπλουτίζει με ηχογραφήσεις της μουσικής που παράγεται από κάθε όργανο. Στο ίδιο μέρος μάλιστα, διοργανώνονται συναυλίες παραδοσιακής μουσικής. Στο κυρίως κτίριο στεγάζονται οι εκθέσεις, η βιβλιοθήκη και τα διοικητικά κέντρα, ενώ σε ένα δεύτερο κοντινό οικοδόμημα υπάρχει η αποθήκη, το κατάστημα και τα αρχεία του Μουσείου, καθώς και το Κέντρο Ερευνών Εθνομουσικολογίας.

Η μόνιμη έκθεση είναι διασκορ-

πισμένη σε τρεις ορόφους και κατανεμημένη σε τρεις τομείς, βάσει των ομάδων των οργάνων και του υλικού παραγωγής ήχου: Στο ισόγειο εκτίθενται τα Μεμβρανόφωνα (νταούλια, τουμπερλέκια κλπ) και τα Αερόφωνα (φλογέρες, σουραύλια, τσαμπούνες, μαντούρες, ζουρνάδες, γκάιντες). Στον πρώτο όροφο μπορεί κανείς να δει διάφορα Χορδόφωνα, όπως ταμπουράδες, ούτια, σαντούρια και άλλα, ενώ ακολουθούν τα Ιδιόφωνα όργανα (κουδούνια, σήμαντρα, μασιέδες).

Διεύθυνση:
Οδός Διογένητος 1-3, Πλάκα

Ώρες λειτουργίας:
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή,
Σάββατο, Κυριακή 10.00- 14.00 και
Τετάρτη 12.00-18.00 (Δευτέρα κλειστά).
Η είσοδος είναι δωρεάν.

Ζάκκα Μαριλίνα, Α1' Λυκείου

Θεωπορικό Δωδεκαήμερον

Η εορτή της κατά Σάρκα Γέννησης του Κυρίου ξεκινά να προεργάζεται 5 ημέρες νωρίτερα, στις 20 Δεκεμβρίου, ημέρα μνήμης του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου. Την ημέρα αυτή ακούγονται μέσα στους χριστιανικούς ναούς οι πρώτοι χριστουγεννιάτικοι ύμνοι. Αν και ήδη οι πρώτες χριστουγεννιάτικες καταβασίες έχουν αρχίσει να ψάλλονται από τις 21 Νοεμβρίου, εορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου στο Ναό. Η προετοιμασία μας εντείνεται καθώς και η λαχτάρα μας για την υποδοχή αυτής της μεγάλης δεσποτικής εορτής. Δεσποτική εορτή εννοούμε την εορτή εκείνη κατά την οποία εορτάζεται το πρόσωπο του Δεσπότη Χριστού.

Η **Κυριακή πριν τα Χριστούγεννα**, έχει ένα ανάλογο και ιδιαίτερο τόνο, καθώς αναγιγνώσκειται στις Εκκλησίες το χαρακτηριστικό Ευαγγέλιο με τα ονόματα των Προπατόρων του Κυρίου από Αδάμ έως του Ιωσήφ του μνήστορος της Παναγίας.

Η προετοιμασία και η **προσμονή των Χριστουγέννων** κορυφώνεται, Παραμονή των Χριστουγέννων, στις **24 Δεκεμβρίου**. Ακούγεται η περίφημη Ακολουθία των Μεγάλων Ωρών με τα σχετικά αιογραφικά αναγνώσματα. Οι ύμνοι θυμίζουν εσπερινό, αν και είναι πρωί. Στην ουσία πρόκειται για τον εσπερινό της Μεγάλης Δεσποτικής εορτής μαζί με τη Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου. Είναι μία από τις δέκα φορές που τελείται όλο το χρόνο. Όλες οι γιορτές της Εκκλησίας μας καθημερινά ξεκινούν το απόγευμα, τον εσπερινό δηλαδή της προηγούμενης ημέρας. Σύμφωνα με την Παράδοση η εκκλησιαστικός χρόνος ξεκινά από την εσπέρα της Δημιουργίας του κόσμου.

Στις **25 του μηνός Δεκεμβρίου**, εορ-

τάζουμε την **κατά Σάρκα Γέννηση του Κυρίου Ιησού Χριστού**. Η ενανθρώπιση του Κυρίου αποτελεί τη γενέθλιο ημέρα της ανθρωπότητας, κατά την οποία αναγεννάται στη σάρκα του Ιησού Χριστού ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Ο Θεός έγινε άνθρωπος «ίνα ημείς θεοποιηθώμεν»

Την επόμενη μέρα στις **26 εορτάζεται η Σύναξις της Υπεραγίας Θεοτόκου**. Συνάζονται, δηλαδή, οι πιστοί για να τιμήσουν το πρόσωπο της Παναγίας, η οποία με την υπακοή της στο θείο θέλημα, ενεργοποίησε το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου. Το Άγιο Πνεύμα την επεσκίασε και ο Κύριος εννθρώπησε μέσα από αυτήν. Η Εκκλησία θυμάται επίσης σήμερα τη φυγή της Αγίας Οικογένειας στην Αίγυπτο, εξαιτίας του διωγμού του Ηρώδη. Η παράδοση αναφέρει ακόμη ότι τα είδωλα της Αιγύπτου συντρίφθηκαν με την παρουσία του Θείου Βρέφους, προμηνύοντας έτσι τη σωτηρία ολόκληρης της Οικουμένης.

Κυριακή μετά τη Γέννηση του Χριστού, μνήμην επιτελούμεν των αγίων

και δικαίων θεοπατόρων, Ιωσήφ του μνήστορος της αγίας Παρθένου, Ιακώβου του αδελφού του Κυρίου και Δαβίδ του προφήτου και βασιλέως. Τιμά η Εκκλησία την οικογένεια του Κυρίου μέσα στην οποία γεννήθηκε από την αγία Παρθένο.

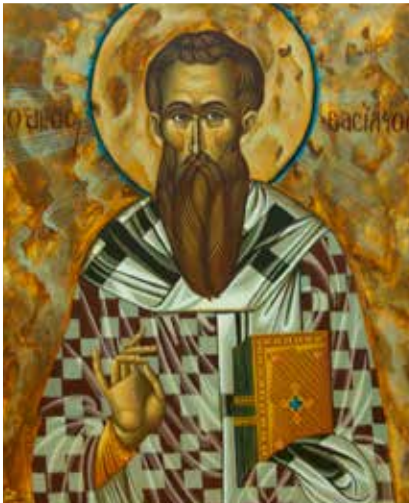
Στις **27 του μηνός Δεκεμβρίου**, φέρουμε στη μνήμη μας τον **πρωτομάρτυρα Στέφανο**, ενώ στις 29 του μηνός τα 14.000 άγια νήπια τα οποία σφαγιάσθηκαν ανελέητα από τον Ηρώδη και αποτέλεσαν τους πρώτους μάρτυρες που θυσιάστηκαν για το Χριστό.

Την **1η του μηνός Ιανουαρίου**, εορτάζουμε την **κατά σάρκα περιτομή του Κυρίου** την όγδοη ημέρα από τη γέννησή Του. Η περιτομή αποτελεί διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου και ημέρα της ονοματοδοσίας των Ιουδαίων και της αφιερώσεώς τους στο Θεό. Σύμφωνα με έναν ύμνο της εορτής, συγκαταβαίνοντας ο Σωτήρας μας στο ανθρώπινο γένος, καταδέχθηκε να φορέσει βρεφικά σπάργα. Εκείνος που είναι οκταήμερος κατά την μητέρα και άναρχος κατά

τον Πατέρα, δε βδελύχθηκε την περιτομή της σαρκός.

Μαζί με τη δεύτερη αυτή δεσποτική εορτή η Εκκλησία τιμά και τη μνήμη του **Μεγάλου Βασιλείου**, αρχιεπισκόπου Καισαρείας της Καππαδοκίας και τελεί τη Θεία Λειτουργία του.

Στις **2 του μηνός Ιανουαρίου**, η Εκκλησία μάς προετοιμάζει μαζί με την **Κυριακή πρό των Φώτων** για μια ακόμη δεσποτική εορτή, την εορτή των Θεοφανείων.

Την **5η του μηνός**, ακολουθούν τα **Προεόρτια των Φώτων**. Όπως και στον προεορτασμό των Χριστουγέννων, διαβάζεται η Ακολουθία των Μεγάλων Ωρών, τελείται εσπερινή Θεία Λειτουργία, αν και είναι πρωί, και η Ακολουθία του μικρού Αγιασμού. Στη συνέχεια ο ιερέας εξέρχεται από το Ναό και με τον Αγιασμό αυτό ευλογεί τα σπίτια των πιστών της Ενορίας του, ψέλνοντας το τροπάριο της εορτής: «Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου Σου Κύριε...»

Στις **6 του μηνός Ιανουαρίου**, η Εκκλησίας μας εορτάζει τα **Άγια Θεο-**

φάνεια, τη Βάπτισμα, δηλαδή, του Κυρίου από τον Τίμιο Πρόδρομο. Αυτήν την ημέρα για πρώτη φορά μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας φανερώνεται ξεκάθαρα η μοναδική Αλήθεια: ο Τριαδικός Θεός. Επίσης η ονομασία της εορτής συνδέεται και με την πρωτοχριστιανική εποχή, κατά την οποία αυτήν την ημέρα βαπτίζονταν οι κατηχούμενοι, φωτίζονταν, δηλαδή, από το Φώς της Θείας Χάρης. Τελείται η Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού. Αυτός ο Αγιασμός γίνεται την ίδια ημέρα μετά τη Θεία Κοινωνία και πριν από το αντίδωρο και δε

φυλάσσεται σε σπίτια, παρά μόνο στο Ιερό του Ναού και πίνεται από τους πιστούς σε ιδιαίτερες περιπτώσεις, ασθενείας, βασκανίας και άλλα έπειτα πάντα από νηστεία. Τέλος, συναγμένη όλη η Εκκλησία εξερχόμαστε από το Ναό. Ο Επίσκοπος ή οι ιερείς αγιάζουν τα ύδατα βυθίζοντας τον Τίμιο Σταυρό σε θάλασσα ή σε ποτάμια ή δεξαμενές.

Στις **7 του μηνός**, η **Σύναξις του Ιωάννου του Προδρόμου**. Η Εκκλησία συνάζεται για να τιμήσει τη μνήμη του Βαπτιστού του Κυρίου. Η Σύναξη γενικά είναι εορτή αρχαιότερη από εκείνες που θεσπίστηκαν αργότερα για να τιμήσουν

τον Άγιο, όπως παραδείγματος χάριν τη Σύλληψη του Τιμίου Προδρόμου στη γαστέρα της γηραιάς Ελισάβετ, ή της αποτομής της τιμίας κεφαλής του, και άλλα. Για το λόγο αυτό, αυτήν την ημέρα εορτάζουν συνήθως όσοι φέρουν το όνομά του.

Εδώ συμπληρώνεται ο εορταστικός κύκλος του δωδεκαημέρου. Την επομένη των εορτών όλοι επιστρέφουμε στις εργασίες μας.

Οι εορτές δεν αποτελούν μία αφορμή ίσως για να ξεφύγουμε από τις δυ-

σκολίες ή τη ρουτίνα της ζωής, ούτε ακόμη μια απλή μνήμη και τιμή. Αντιθέτως, οι εορτές μέσα στο μυστήριο της Θείας Λειτουργίας βιώνονται μυστικώ τω τρόπω στο Σήμερα. Αποτελούν πηγή Θείας Χάριτος και Δύναμης. Μας θυμίζουν το σκοπό της ζωής μας και το νόημα της υπάρξεώς μας, προς το οποίο βαδίζουμε με πίστη και ελπίδα δίχως να μας παραξενεύει ο θάνατος και ο πόνος, δίχως να μας τρομάζει η αδικία ή η αποτυχία, με την αγάπη του Θεού να μας συνοδεύει σε κάθε μας βήμα.

Αδ. Ευφημία, Θεολόγος

Καθές Σιορτές!

Καθό και ενδοξημένο Δωδεκαήμερο!

δημιουργία 23

Εξώφυλλο- Οπισθόφυλλο: «Η παλιά και νέα Αθήνα»

